

til de eventuelle Konventioners Udformning havde Konferencens Flertal udtalt sig for, at Nedsættelse af Arbejdstiden til 40 Timer egentlig skulde fastsættes som Hovedreglen, men saaledes, at det blev overladt til de enkelte Lande — og indenfor disse igen til de enkelte Virksomheder under behørig Kontrol — at fastsætte de nærmere Regler for, paa hvilken Maade Principet skulde gennemføres i Praksis.

Til Brug for Arbejdskonferencens Behandling af Spørgsmaalet havde det internationale Arbejdsbureau udarbejdet en Betænkning, der dels indeholdt den af den tekniske Konference afgivne Indstilling, dels nogle paa Grundlag af denne Indstilling og de fra de forskellige Regeringer modtagne Besvarelser udarbejdede Udkast til Konventioner om Nedsættelse af Arbejdstiden til 40 Timer egentlig, henholdsvis i Industrien, i Kulminerne og i Handels- og lignende Virksomheder. Hovedbestemmelserne i disse Udkast gik ud paa, at den *gennemsnitlige Arbejdstid*, beregnet for et Tidsrum af højst 4 Uger, som almindelig Regel skulde være 40 Timer egentlig, dog med Mulighed for *Afvigelser* i nogle nærmere angivne Tilfælde, bl. a. for Virksomheder, der efter deres Natur kræver kontinuerlig Drift, og med Adgang til i visse paakrævede Tilfælde at lade udføre *Overarbejde*, dette sidste dog med den Begrænsning, at Antallet af Overarbejdstimer ikke maa overstige 60 Timer — under ganske særlige Forhold 120 Timer — aarligt. I Udkastene fandtes ingen særlige Bestemmelser om det meget vigtige Spørgsmaal, hvorvidt der igennem Forhøjelse af Lønnen skulde gives *Kompensation* for den af Arbejdstidens Nedsættelse følgende Mindreindtægt, men i Forbindelse med Konventionsudkastene havde Bureauet udarbejdet Udkast til en *Henstilling*, i hvilken det anbefales, at den i Konventionerne foreskrevne Nedsættelse af Arbejdstiden gennemføres paa en saadan Maade, at Arbejderne bliver i Stand til at opretholde deres Leveniveau; denne Henstilling motiveres med, at enhver Nedgang i Arbejderklassens Købeevne vil formindske Omsætningen og derved skabe ny Arbejdsløshed, samt at Arbejderklassens nuværende Leveniveau ikke bør forringes.

Bureauets Betænkning var iøvrigt afgivet i en saadan Form, at den kunde benyttes til Forhandlingsgrundlag, hvad enten Arbejdskonferencen besluttede at optage Spørgsmaalet til endelig Behandling, o: til Vedtagelse af international Konvention eller Henstilling, eller vedtog at behandle det efter den sædvanlige Fremgangsmaade (Dobbeltbehandling), hvorefter et Spørgsmaal skal behandles paa to Arbejdskonferencer, nemlig saaledes, at der paa den ene foregaar en almindelig Forhandling om Emnet og træffes Beslutning om, hvilke Oplysninger der skal indhentes fra Medlemsstaternes Regeringer, medens der paa en senere Konference paa Grundlag af de derefter indhentede Oplysninger og Bureauets Tilrettelæggelse af disse tages Beslutning om Konvention eller Henstilling om Emnet.

Arbejdskonferencen skulde da træffe Beslutning herom. Forhandlingerne foregik i den Rækkefølge, at det først blev sat under Afstemning, hvorvidt Spørgsmaalet om Nedsættelse af Arbejdstiden som et Middel mod Arbejdsløsheden var egnet til at gøres til Genstand for en eller flere internationale Konventioner eller Henstillinger, hvilket blev vedtaget med 95 Stemmer imod 26 (Arbejdsgiverrepræsentanterne, der som ovenfor nævnt allerede paa den tekniske Konference havde modsat sig, at der søges tilvejebragt international Aftale om dette Forhold).

Det blev derefter drøftet, hvorvidt Sagen skulde fremmes til endelig Behandling (som Hasteprocedure) paa Konferencen, eller om den skulde undergives sædvanlig Dobbeltbehandling. Tilhængerne af Hasteproceduren gjorde gældende, at da Arbejdstidens Nedsættelse hovedsagelig maatte betragtes som en Foranstaltning under den nuværende Krise, var det af afgørende Betydning at fremme Sagen med størst mulig Hast; med 69 Stemmer imod 55 blev Forslaget om Anvendelse af Hasteproceduren imidlertid